

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2660

гр. София, 28.11.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно частно наказателно дело № 20221100605062 по описа за 2022 година

Производството е по реда на [чл. 341, ал. 2](#) вр. [чл. 306, ал. 3](#) вр. [чл. 306, ал. 1, т. 4 предл. I от НПК](#).

Образувано е по частна жалба от Л. С. К. срещу определение от 20.09.2022 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 18-ти състав, постановено по реда на [чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК](#), по НОХД № 21530/2017 г. по описа на същия съд, с което е оставена без уважение молбата на Л. К. за връщане на лек автомобил "Форд", модел "Транзит", с рама № WF0LXXGBVLMM82565 и ДК № ****, с цвят основен и допълнителен – син, цилиндров обем 2 496 куб. см.

С жалбата се иска отмяна на определението и постановяване на ново, с което да бъде постановено връщане на описания автомобил. Развиват се съображения за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност. Навеждат се доводи за това, че процесният лек автомобил не се съхранява никъде, а се управлява неправомерно от неизвестно за жалбоподателя трето лице, тъй като същият получава електронни фишове за глоби за превишена скорост при управлението на автомобила.

Съдебният състав, след като се запозна с подадената частна жалба и след като извърши преценката по реда на [чл. 342 от НПК](#), установи, че същата е депозирана в законноустановения седем дневен срок от получаване на определението на СРС, от надлежно легитимиран да инициира въззивна проверка субект, поради което е и процесуално допустима.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав, по отношение на редовността /допустимостта/ на въззивната частна жалба, съдът пристъпи и към преценка по обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт.

Настоящият съдебен състав намери, че разгледана по същество, жалбата е неоснователна, а обжалваното първоинстанционно определение – законосъобразно, при съображения, както следва.

Първоинстанционното производство е приключило по реда на чл. 383, ал. 1 НПК с одобрено от съда споразумение за решаване на делото, имащо последиците на влязла в сила присъда. Д.В.Д. е признат за виновен в това, че в периода от 22.08.2015 г. до 24.08.2015 г. в гр. София, при условията на продължавано престъпление – с две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, противозаконно присвоил чужди движими вещи, собственост на А.Р.К., респективно на Л. С. К., които владеел, а именно: 1. на 22.08.2015 г. противозаконно присвоил /заложил в ЗК „Е.к.-* „ ЕООД/ чужди движими вещи, собствени на А.Р.К. - електрожен „Кракра“ на стойност 180 лева, флекс машина „Елпром“ на стойност 68 лева, поялник за полипропилен „Елтос“ на стойност 25 лева, или общо 273 лева, които владеел /предадени му от А.Р.К. за около час време за отиване и връщане на Д. до строителния обект/ и 2. на 24.08.2015 г. противозаконно присвоил /заложил при свидетеля М.М.М./ чужда движима вещ, собствения на Л. С. К., лекотоварен автомобил "Форд", модел "Транзит“, с ДК № **** на стойност 2250 лева, която владеел /предаден му от ползващата товарния автомобил Б.Н.И. за транспортиране на вещи до пункт за суровини/, като общият престъпен резултат възлиза на 2523 лева.

С определение от 20.09.2022 г., постановено по реда на [чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК](#), по НОХД № 21530/2017 г., по описа на СРС – НО, 18-ти състав, по повод подадена молба от 22.08.2022 г. от Л. С. К. за връщане на инкриминирания в обвинението лек автомобил, а именно лекотоварен автомобил "Форд", модел "Транзит“, с ДК № **** /л. 139 от първоинстанционното дело/, съдът е определил, че по отношение на процесния автомобил е налице хипотеза по чл. 113 от НПК, тоест спор за собственост, с оглед претендираното право от лице, различно от молителя К. – свидетелят Б.И.. При тези съображения първостепенният съд е постановил съхраняване на автомобила като веществено доказателство по делото.

Съгласно ТР № 2 от 12.11.2014 г. по т.д. № 2/2014 г., ОСНК на ВКС на разпоредбата на чл. 113 от НПК – спор за право върху предмети, иззети като веществени доказателства, следва да се гледа като на незаконосъобразна проява на гражданските правоотношения, на която следва да бъде реагирано своевременно. Идеята на коментирувания текст следователно е да се неутрализира евентуално засилване на отрицателното засягане на обществените отношения, веднъж вече компрометирани с извършеното престъпление, доколкото именно до такъв нежелан резултат би се стигнало в случай, че иззетите като веществени доказателства предмети се върнат на друго лице, различно от правоимащия. Тоест за прилагане на нормата на чл.

113 от НПК не е необходимо да е налице висящо производство пред граждански съд, за да се приеме, че е налице спор за право относно собствеността на вещите, а е достатъчно да са налице обективно констатирани, служебно или по инициатива на спорещите, претенции на две или повече лица за връщането им.

В конкретиката на настоящия случай, въззивният състав на съда намира, също както и първоинстанционният такъв, че по делото е налице спор, изразяващ се в наличието на различни титуляри, претендиращи имуществено право върху процесния лекотоварен автомобил "Форд", модел "Транзит", с ДК № ****. Така е понеже, на първо място, в сключеното по делото споразумение е прието, че инкриминираният лек автомобил е чужд на обвиняемия Д. Д., а е собствен на Л. С. К.. От приложените по делото писмени доказателствени средства обаче се установява, че процесният автомобил е предаден на инспектор при 06 РУ-СДВР с протокол за доброволно предаване на 06.10.2015 г. от лицето М.М.М. /виж л. 24 от досъдебното производство (ДП)/. Насетне, в разпити, проведени на 24.02.2016 г. и 22.04.2016 г. свидетелят Л. К. заявява, че е заложил коментирания автомобил в заложна къща „М. – С“ ЕООД, като във втория разпит свидетелства, че е направил пълномощно за управление в страната и в чужбина на лекия автомобил в полза на лицето Б.Н.И.. В същия разпит съобщава, че за автомобила е получил 1000 лева като залог, а при издаване на пълномощното е получил други 1000 лева от лицето И.. Разказва, че последната е заплатила 1200 лева за освобождаване на заложения от него лек автомобил в заложната къща. По-късно същата година /на 16.09.2016 г./ в разговор с разследващия орган по ДП – старши разследващ полицай Л. З., молителят К. съобщава, че няма претенции към автомобила. Допълнително пояснява не само, че госпожа Б. И. му е платила за автомобила и той няма претенции към нея, а също така, че не желае автомобилът да се връща на него, а на госпожа И., тъй като същата му е платила всички пари за автомобила /л. 115 от ДП/. Няколко години по-късно обаче, на 22.08.2022 г. жалбоподателят К. сменя своята позиция, депозирайки молба в деловодството на СРС, в която сочи, че процесният лек автомобил не му е върнат, макар наказателното производство да е приключило с влязло в сила споразумение. В молбата се излага още, че жалбоподателят заплаща глоби за автомобила за превишена скорост, а в същото време не той го управлява.

Видно от проследената хронологична ретроспекция на събитията до момента, става ясно, че действително по отношение на лекотоварен автомобил "Форд", модел "Транзит", с ДК № **** имуществени права претендират две различни лица - както жалбоподателят К., така и свидетелят И.. Новелата на чл. 113 от НПК препраща към понятийния апарат на гражданския процесуален кодекс, поради което и следва смисълът на понятието „правен спор“, вложен в цитираната разпоредба, да бъде разгледан на плоскостта на гражданското право, а именно че такъв спор е налице винаги, когато е обективизирано по какъвто и да било начин противоречие

между поне две насрещни твърдения било по фактите, било по правното им значение относно спорната вещ.

За пълнота на изложението, настоящият въззивен съдебен състав намира за необходимо да обърне внимание, че макар наистина да се констатира противоречие в твърдените титуляри на имуществени права върху процесния лек автомобил, то по делото остава неизяснено обстоятелството къде се съхранява той. От приобщените по делото доказателства /л. 24 от ДП/ става ясно, че лекотовареният автомобил "Форд" е допуснат като веществено доказателство по делото посредством изготвения на 06.10.2015 г. протокол за доброволно предаване. Така на коментираното веществено доказателство е дадена процесуална легитимация, установена е неговата връзка с обстоятелства по делото /така прието и в решение № 204/2010 г. на II нак. отд. на ВКС/. Предвид че протоколът за доброволно предаване има доказателствено значение във връзка с отразените чрез него фактически обстоятелства – време, място, участващи лица, описание на предметите като вид, външни особености и количествени измерения, то и настоящата въззивна инстанция приема, че коментираният лек автомобил е приет за съхранение в сградата на 06 РУ-СДВР. В кориците на делото обаче се намират писмени доказателства, сочещи, че към 15.04.2022 г. и 08.07.2022 г. /л. 140 и л. 141 от производството по НОХД № 21530/2017 г./ лекотоварен автомобил "Форд" с ДК № **** е бил в движение, съответно на територията на гр. Враца (за 15.04.2022 г.) и на територията на гр. Севлиево, посока Габрово (за 08.07.2022 г.), като при управлението на същото е установено освен това да са допуснати нарушения на чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2 ЗДвП, констатирани с автоматизирано техническо средство или система.

Санкции за горепосочените нарушения на ЗДвП безспорно е понесъл жалбоподателят К.. Настоящата инстанция обаче не разполага с прерогатив да се занимае с търпените от последния неблагоприятни последици във връзка с неустановените му взаимоотношения с лицето Б.Н.И., за което той сам твърди, че е станала собственик на движимата вещ лек автомобил "Форд". Претендираните от него материални вреди, понесени във връзка със заплащане на електронни фишове за глоби за управление на процесния лек автомобил от трето, неустановено по делото лице, е въпрос, излизащ извън предмета на произнасяне по настоящото дело. Отделно, претенции, касаещи понесени от едно лице вреди от материален порядък, следва да се разрешават по гражданскоправен ред, а не чрез използване на наказателноправната защита, насочена единствено към осигуряване защита от престъпни посегателства, предотвратяване на престъпленията и упреждане на законността – арг. чл. 1, ал. 2 НПК.

Предвид горното и с оглед факта, че по делото липса произнасяне от страна на съдебния първоинстанционен състав относно съдбата на коментираното веществено доказателство, и по-специално по отношение на това къде същото се намира, респективно съхранява понастоящем, то и за настоящата инстанция този факт остава неизяснен. Този въпрос обаче, както

вече стана ясно, не може да бъде разрешен в рамките на настоящото частно въззивно производство, развиващо се по реда на глава XXII от НПК предвид правомощията, с които въззивната инстанция разполага и с оглед предмета на делото. Частният жалбоподател К. разполага с други възможности, предвидени в ГПК, за защита на своите права, ако счита, че същите са му били накърнени.

С оглед изтъкнатите съображения, като се е произнесъл в посочения по-горе смисъл, СРС - НО, 18-ти състав е постановил съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Воден от гореизложеното и на основание [чл. 113](#), вр. чл. 306, ал. 3 вр. ал. 1, т. 4 вр. [чл. 341](#), ал. 2, вр. [чл. 345](#), ал. 1 и ал. 3, вр. [чл. 334](#), т. 6, вр. [чл. 338 от НПК](#), Софийският градски съд, Наказателно отделение, VIII-ми въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 20.09.2022 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 18-ти състав, постановено по НОХД № 21530/2017 г.

Определението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____